

Dzejolis par daudzu skolēnu ikdienu...

Mazai Emmai garšo viss,
Bet, protams, ne jau pelmenis!
Un arī zupas ne!
Kas tad? Konfektes! Konfektes!

Dod mamma naudu pusdienām,
Ko Emma tērē „koņčiņām”
Un kilo našķu, jā, nudien,
Tai vēderā tiek kadru dien’.

No skolas mājās kātojoj,
Ceļš īsāks, koņčas sūkājot.
Un papīrīšu, vai tad ne? –
Ir vieglāk nosviest grāvmalē!

Lai mamma neko nenojauš,
Ir visas pēdas jāizskauž.
Tā konfektes tik ēd un ēd,
Līdz kilo koņču kuņģī sēd.

Kad Emma ienāk istabā,
Sauc mamma ļoti pārsteigta:
„Mīļo meitiņ, vai paties?
Tev deguns plakans sarāvies!

Un aizmugurē, vai tu re –
Tev maza, īsa astīte!
Pagaid, pagaid... Vai tik tu
Nedarīji ko cūcīgu?

Un paskat tur pie vārtiem, re,
Stāv kaimiņš, tam rokā – kulīte!”
Viņš papīrīšus savācis,
Un pašai Emmai atnesis!

„Ja ceļmalā tu mēslosi,
Par sivēnu drīz paliksi!”
Viņš Emmai pamācoši teic,
Un ātri, ātri projām steidz.

JA LATVIJA TEV IR DĀRGA,
TAD SAUDZĒ – NEPIECŪKO TO!!!

Rasa Kristiāna Īvāna,
5. a klase,
Ogres pamatskola